ANY I — BARCELONA, 18 NOVEMBRE 1932 — NÚM. 1

EL CONSIDERAT

SETMANARI POLÍTIC I SOCIAL

ADMINISTRACIÓ; CARRER NOU, 63 — SURT ELS DIVENDRES — PREU: 20 CTMS.

CONSIDERACIONS

EL CONSIDERAT SALUDA

La primera consideració que EL CONSIDERAT *ha de tenir amb els seus lectors i amb el públic en general, consisteix a descobrir-se i saludar.* EL CONSIDERAT *vol creure que serà correspost de tot arreu amb la cordialitat mateixa que ell posa en la seva salutació i amb la consideració que la seva cortesia ha de merèixer per part de tothom. Si així no fos, però, també se'n faria càrrec. Molt més en les circumstàncies actuals d'agitació social i política. En circumstàncies semblants hi ha fets que no tenen importància i paradoxes eventuals que cal no prendre gaire een consideració. Si el senyor Macià i el seu amic senyor Hurtado han acabat no saludant-se, a desgrat que el senyor Hurtado ha posat a la seva candidatura, dita, i amb raó, de Confusió ciutadana, el nom del senyor Macià, tampoc no tindria res d'estrany que algú, exagerant les coses, restés indiferent davant la barretada general que fa* EL CONSIDERAT, *o, encara, que es cclés fins a les orelles el barret o la gorra. La política en el nostre país produeix fenòmens així.* EL CONSIDERAT, *sempre comprensiu, però, se'n planyi des del primer moment, i farà tot el que pugui per reduir de mica en mica aquests fenòmens, tan dignes d'atenció almenys com els que amb la seva paciència, el seu saber i les seves ulleres estudia des del seu elevat observatori el nigromàntic Dr. Fontseré, candidat d'Acció Catalana i, doncs, digne company del senyor Hurtado.*

Què vol EL CONSIDERAT? *No vol res considerable: una mica de consideració i prou. Ara ell ja ha saludat. Per avui, des d'aquest lloc que habitualment pensa dedicar a les seves consideracions, després de la salutació creu que no té de dir res més. Res més? Ah, sí! Guardintse del senyor Santiago Gubern!*

ELS HOMES I L'ACTUALITAT

Història breu i compendiada del venerable Sr. Francesc Macià, protector dels humils

Una de les coses més considerables que s'observen avui a Catalunya és la ràbia que s'apodera d'una part de l'opinió quan algú diu la veritat i exposa objectivament un fet o un seguit de fets. El senyor Macià fa un any i mig que té tot el poder de Catalunya concentrat a la mà. El senyor Macià, durant aquest temps, ha comés les més grans barrabassades, s'ha equivocat gairebé sempre, ha rebaixat enormement el to general del país, ha instaurat a Catalunya un govern que oscil.la entre un feixisme lerrouxista inconfesable i una anarquia general. Tothom ho sap això; una gran majoria del poble català sofreix les conseqüències del pas d'aquest home per la nostra política; tothom, llevat de quatre eixerits que mamen sense parar, es sent defraudat, traït i decepcionat. I així i tot, no ha estat possible encara explicar aquest home, demostrar que el Macià d'avui és el Macià de sempre, que tot el que passa és la conseqüència mateixa de la preponderància que té aquest home en la nostra vida política i social.

El senyor Macià te tres o quatre etapes diverses a la seva vida. Quan ací a Catalunya el país s'encenia arborat pel catalanisme, ell encara era militar i no podia passar per Madrid sense fer el dimoni quatre per veure al rei i a la família reial. Va venir la topada amb l'exèrcit i Macià no prengué una decisió fins haver fet tot el que pogués perquè el rei li arreglés la qüestió. Quan el rei —per aquella tendència a l'error que tingué sempre el rei—el deixà caure com un plom, Macià tingué un gran disgust i es considerà personalmente vexat. Considerà sempre que la monarquia i només la monarquia el podia salvar, però el rei no sapigué adonar-se que l'home més dominat per l'escenografia monàrquica era Macià. Vingué la ruptura i el rei s'arronçà d'espatlles i Macià cridà com una dona histèrica. Encara probablement cridaria si els de la Lliga no l'haguessin invitat a entrar a la candidatura de la solidaritat.

Per entrar en aquesta candidatura, Macià imposà [illegible]: el respectar i valoritzar els interessos electorals que tenia a Lleida, en Saganyoles, que era el cacic màxim. Hom va tractar de fer-li veure que la solidaritat no es podia presentar respectant els interessos polítics més corromputs i inconfessables. Fou inútil. L'ídol del Sr. Macià era en Saganyoles, i els seus interessos eren els que en el fons i en la forma s'havien de respectar. Així entrà en la política activa el Sr. Macià: amb el cor a la mà.

Les persones que saben que el món no començà precisament ahir a les deu del matí—és dir, a l'hora que es llevà el senyor Companys—recorden les intervencions parlamentàries del senyor Macià. No se'n recorden pas d'altres que facin més pena, més premioses, més pobres. El que ja no sap tanta gent és que Macià ha estat sempre a Madrid un home que ha fet tots els papers de l'auca per lograr favors, per caciquejar, per intervenir en els ministeris i a les direccions generals. Ha estat incansable i d'una vitalitat per respallar a la gent i per passar la maroma colossal. Així es féu el tinglado electoral de les Borges, amb els procediments més típics de la vella política, fent política parcial, de campanar. A Madrid expliquen que sempre que Macià tingué un assumpte gros, difícil de resoldre, feu el mateix truc: després d'un discurs patètic, durant el qual es destroçava les vestidures i tractava a tothom de frévol i superficial, de decadent i d'immoral, es retirava del parlament i de la política. De fet, però, no dimití mai l'acta de diputat. No hi havia pas necessitat. El vell règim, entendrit per tanta bona fe i per tant de romanticisme li resolia l'assumpte a favor d'ell i en pau.

A mesura que s'anà fent vell, la seva ambició anà augmentant i fou llavors que s'acostà als elements extremistes del catalanisme i es posà a fer el separatista i a subvencionar "La Tralla". Quan vingué la dictadura veié clar que el moment era magnífic per fer-se una virginitat nova i per purgar-se. Se n'anà a París i començà a conspirar, rodejat d'En Bordas de la Cuesta, d'en Gassol i d'En Cardona. Aquests sub-leaders, es tiraren, naturalment, els plats pel cap, perquè les coses anaven mal dades i hi havia més entusiasme que bitllets de banc. Macià, però, no renyí pas amb cap i així arribà a tenir tres oficines separatistes que es tiraven els plats pel cap: una amb En Bordas, una altra amb En Gassol i una altra amb En Cardona. Macià llavors, era el soci capitalista de tots els que creien que tenien una fòrmula per separar el país. Si no tingué més oficines és perquè no es presentaren més polítics rellevants.

La seva vanitat, llavors, era immensa. Una vegada caigué a París un tal Villauna, confident de la policia i oficial de Marina (Domènec de Bellmunt ho ha contat a "La Rambla"). Villauna es posà en relació amb Macià, el que no li costà gens. Només li hagué de prometre una cartera de ministre per tenir-lo al seu costat. Gràcies a Villauna, Tries de Bes i Miracle, estigueren llargues setmanes incomunicats. A les mans de l'agent feixista Garibaldi hi caigué també per vanitat. El de Prats de Molló ha estat una *rigolada* enorme; potser la policia francesa no s'ha divertit mai tant. Calia veure a Macià i a Gassol baixant a l'estació d'Elna per anar, vestits de tartarins, a posar-se al front d'unes tropes que ja feia hores que la policia tenia a les seves mans.

Hi ha gent que es sorprenen del que passa avui a Catalunya. Pot passar, però, res diferent? Macià és un bohemi fantàstic, atrabiliari, vanitós com una dona histèrica, sentimental. Es un home al voltant del qual—i això passa a tots els bohemis i a tots els vanitosos—hi ha hagut sempre una atmòsfera d'anarquia i d'immoralitat. Com tots els homes merament verbals, Macià no sap res de res i no ha pogut acabar mai res del que ha començat. No te pas coneixements per altra part per construir res. Per contra, la seva llarga experiència de vell polític fa que conegui en cada moment quin és el punt feble del poble per enganyar-lo. La farsa que ha fet dels humils és típica de la manera que té de treballar. Ho ha fet sempre igual.

Si Macià continua en la política catalana amb un paper preponderant, la Generalitat serà una olla, i el que passa a la Casa Gran, serà un reflexe pàl.lid del que passarà en el primer organisme català. Vanitós com és no ha pogut estar rodejat més que de mediocritats o de desaprensius. Bohemi i feble com és, coneix més que ningú l'importància que en política te l'*anar mamant*. Sectari i parcial fins al moll dels ossos, res l'aguantarà per mantenir-se ell: els interessos de Catalunya, el bon nom de la ciutat, els interessos del poble català... tot això no l'ha impressionat mai.

Ja sabeu, doncs, catalans, el que significa el triomf del senyor Macià. Perquè significa tot això, precisament, l'Acció Catalana l'ha inclòs a la seva candidatura. No pot pas ésser més clar...

Si voleu el descrèdit de les obres d'Acció Catòlica voteu els carlins.

REALITATS

El prestigi mític de la candidatura d'Acció Catalana

Quan va sortir la candidatura d'Acció Catalana tots els babaus del país varen quedar admirats. La gent d'Acció Catalana anava pel món sembrant entusiasme. I us deien que la candidatura havia fet molt bon efecte a tot arreu, i que era sens dubte la candidatura de la victòria.

Però, naturalment, la candidatura s'ha anat desinflant, perquè encara que en aquest país els diaris no acostumin a portar gran cosa, la gent, afortunadament, no ha perdut el costum de pensar i opinar.

Parlem-ne d'aquesta candidatura tan bonica. Tot home considerat s'ha fet ja les seves reflexions sobre aquest conglomerat d'aspirants a superhomes. Si bé examineu els divuit noms d'Acció Catalana i els seus aliats, tot seguit us adonareu que amb ells és impossible de formar ni un govern ni tan sols una comissió tècnica.

En primer lloc, farem constar que la candidatura conté una llumenera que segurament no guanyaria una plaça d'oposició a càrrec de funcionari, de la Generalitat dotat amb trenta duros. Hem parlat del senyor Tomàs i Piera.

Si creieu que exagerem, detallarem la nostra afirmació. El senyor Tomàs i Piera té molta afició a parlar en mitings, però ho fa tan malament, que arriba a eclipsar l'orador més prestigiós del partit, la senyoreta Anna Murià. Però si es limités a parlar molt malament i en un català horrible, no hi tindriem gran cosa a dir. El pitjor és el que diu. Per tenir una idea d'aquest senyor cal saber què en un miting celebrat a Tortosa va dir que els tortosins són una minoria nacional que té dret a demanar la independència. Aquest fet innegable demostra quina mena d'idees polítiques té el jove senyor Tomàs i quina és la cultura catalanista dels homes del partit que havia tingut el lema de "Catalunya endins!".

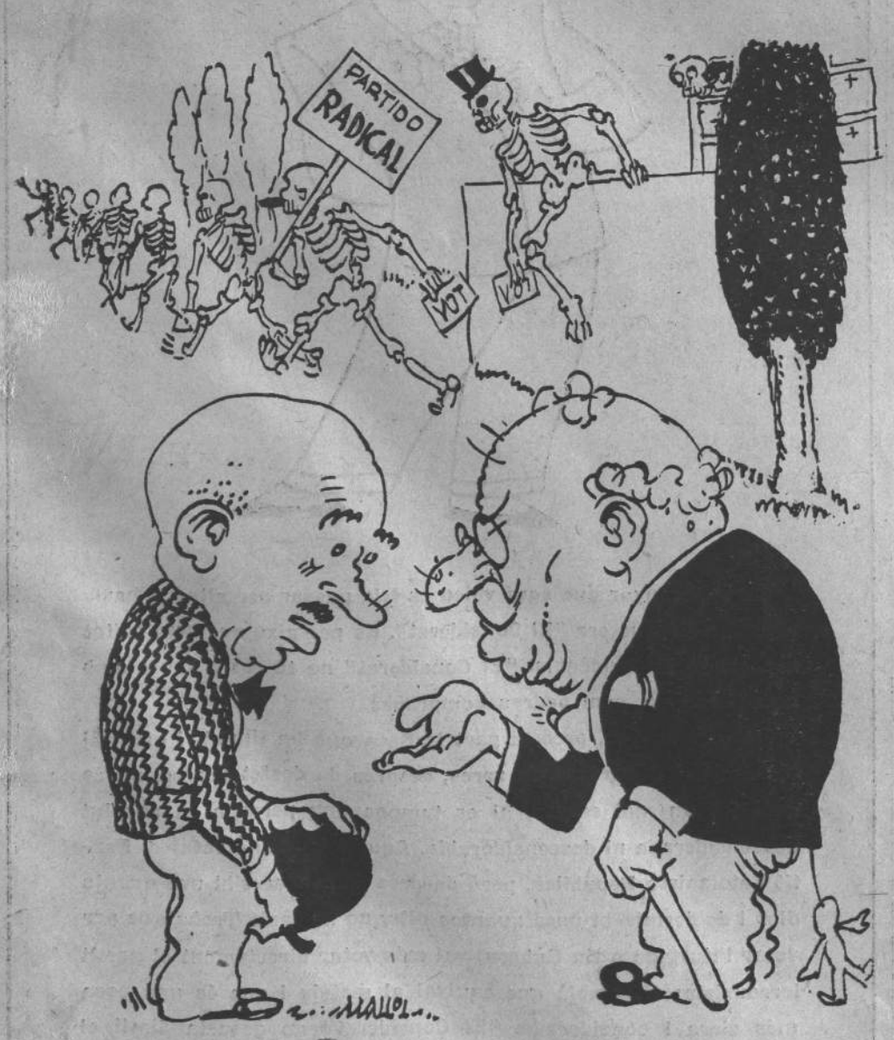
A la llum d'aquesta poderosa llumanera que es diu Tomàs, ens seria ben poc difícil presentar els altres disset homes de la candidatura d'Acció Catalana. Hi trobaríem altres eminències que han fet tremolar les esferes com, per exemple, aquest inefable senyor Noguer i Comet, governador de Tarragona, l'home de les tres-centes circulars governatives que són el monument d'imbecil.litat més gros que ha produit el país. Si es fés un volum d'aquestes innombrables circulars riuríem més que davant la col.lecció de notes del general Primo de Rivera.

I què me'n diuen del prestigi màgic d'aquest gran polític que es diu senyor David Ferrer? Es tan desconegut com el senyor Boter, don Ferran, com el senyor Domingo i Sanjuan, don Pere, i com el senyor Cuito i Canals i com el senyor Matons i Colomer. Del senyor Fontseré, don Eduard, ni parlar-ne, perquè segurament, ell que és Director del Servei Meteorològic de la Generalitat, farà ploure l'oblit sobre aquesta candidatura de genis polítics.

El fort de la candidatura són els senyors Nicolau i Hurtado i Miró. D'aquest últim, en altre lloc d'"El Considerat" es fan atinades consideracions sobre el seu temperament baliga-balaga. I del senyor Nicolau, per què parlar-ne? Tothom sap que des del ministeri d'Economia, que podia ésser un lloc de vigilància per a l'economia catalana, va fer trontollar tots els nostres interessos, sempre magníficament secundat pel seu subsecretari, senyor Barbey i pel senyor Raventós, ara també candidats. Un altre dia parlarem del grec del senyor Nicolau. Avui ens limitarem a fer constar que aquest gran geni grec ha aconseguit molt més del que es proposava: ha convertit un partit catalanista en un vulgar grup azanyista, tan azanyista que davant la candidatura d'Acció Catalana, els homes de la delega-

(Segueix a la pàgina 3)

ELS ALIATS

— Però, Sr. Lerroux, encara fa votar els morts?

— Què vol que faci, fillet! No em basta que em secundin el Sr. Hurtado i els d'Acció Catalana...

La cançó del senyor Hurtado

El senyô Amadeu Hurtado, mentre espera l'Ambaixada,
l'Ambaixada sospirada, l'Ambaixada de París,
fa política amb desfici, fa política tronada,
i va embolicant la troca com si hi tingués compromís.

L'ex-apòstol i ex-oracle del remot C. N. R.
que es desféu com un bolado després del pacte amb Lerroux,
ara, vist que fracassaven les ofertes a l'Esquerra,
ha trobat, sembla, un sistema perquè no el voti ningú.

Tant que lluita i que s'esforça el senyô Amadeu Hurtado,
tant que crida en els discursos fets amb veu tonitonant,
tants papers i sacrificis per muntar-se un bon tinglado,
i la gent d'aquesta terra tan distreta, mentrestant!

Serà per la companyia que el segueix i que l'atia?
No són aquells saviassos que han espantat el país
i que, si sempre han fet olla, han combatut l'anarquia,
i a les Corts guanyaven mèrits amb l'article vint-i-sis?

Ai, pobre Amadeu Hurtado! Ai, pobra Acció Catalana,
la dels Tomasos Pieres i els Lluïsos Nicolaus!
Pel pedregam i la boira heu malmenat la tartana
i en sortireu fets uns llàtzers i amb les carns plenes de blaus.

I el senyô Hurtado no ho veia, tan fina que té la vista,
tan expert que és en les corbes i en la fuga tangencial!
Ell que feia marxa enrera com un hàbil maquinista
poc abans que el Directori empresonés l'Abadal!

Què mou ara el senyô Hurtado? Què l'empeny o què l'inflama?
Es el seu liberalisme, tan discret i ben entès,
o aquella convicció laica que en tots els actes proclama
amb un zel i amb un coratge quasi de grau trenta tres?

El senyô Amadeu Hurtado, mentre espera l'Ambaixada,
treballa tot el sant dia pel bé de la Confusió.
No vindrà la clatellada i després la retirada?
No vindrà la retirada del senyô Hurtado i Miró?

HOMES DEL DIA

El veterinari senyor Pere Rossell

Al veterinari senyor Pere Rossell i Vilà se li ha despertat una afició desenfrenada a la política. Cregut que l'art de tractar bèsties és un curs preparatori de l'art de governar homes, ara vol ésser diputat. En política hem patit molt dels metges, i no sembla que haguem de guanyar-hi res si dels metges descendim als veterinaris.

El senyor Rossell té les dèries de la política, la filosofia i l'estratègia. En política i en filosofia el seu pensament es redueix a considerar la humanitat com una cria de porcs, a estudiar els creuaments de races i de quin mal roig podem morir. L'estratègia és en el senyor Pere Rossell una afició vella. Els *escamots* del general Dencàs el coneixen per "Coronel Rossell". Però si els escamots s'haguessin de refiar d'aquest coronel. veuríeu com el veterinari senyor Pere Rossell es retira prudentment a la seva gàbia de la Direcció de les bèsties del Parc, on el senyor Rossell s'ha guanyat amb facilitat el títol de domador. Però, és que és molt més difícil i perillosa l'estratègia militar que l'art de burxar lleons des de l'altra banda de la reixa. El senyor Rosell maneja millor el fuet que l'espasa de coronel d'*escamots*.

La història del senyor Rossell és un moviment sempre ascendent i lògic. De tartaner de línia, el mosso de les tartanes d'Olot a Sant Joan de les Abadesses, ampliant els seus coneixements, passa a veterinari sortit de Saragossa. I de veterinari i director del Parc zoològic, en moviment sempre ascendent, sempre lògic, passa a candidat de l'Esquerra.

No hi tindríem res a dir si no estéssim convençuts dels mèrits possitius del senyor Rossell com a veterinari i com a funcionari.

Cal saber que el senyor Pere Rossell és Director de les bèsties del Parc i Director de l'Escola d'Agricultura de la Generalitat. De manera que l'extartaner de línia és dues vegades funcionari.

Ara bé: sembla que els funcionaris haurien d'abstenir-se d'exercir càrrecs polítics. I si es tracta d'un funcionari doble, d'un veterinari com el senyor Rossell, sembla que és lícit considerar que prou feina té al Parc i a l'Escola d'Agricultura. I si suposem que el senyor Pere Rossell fa la seva obligació a tot arreu per què s'ha de distreure fent de diputat?

Tothom sap que el projecte de llei d'incompatibilitats tendeix a evitar que els funcionaris vulguin ésser servidors de l'Estat i amos de l'Estat.

El que passa en aquest cas és que el senyor Pere Rossell és un bon pare de família i un excel.ent domador de lleons fet malbé per la política. I quan l'home ha vist que el Parlament de la Generalitat seria instal.lat al Parc, prop de la col.lecció zoològica, s'ha cregut que havia arribat la seva hora. I ara, el senyor Pere Rossell i Vilà, ex-tartaner de línia, veterinari, director de la col.lecció zoològica i director de l'Escola d'Agricultura, s'ha cregut que pels mèrits de la cara que fa de coronel d'*escamots* i de domador de lleons és persona indicadíssima per governar el poble català.

Tantmateix, l'Esquerra té unes delicadeses...

* * *

El cas del senyor Serra Hunter

Seria una llàstima que els nostres lectors ignoressin com va entrar el doctor Serra Hunter a l'Esquerra. Es necessari que tothom sàpiga que l'il.lustre filòsof reaccionari va estar vuit dies vacil.lant i rumiant si entrava a l'Esquerra o a la Unió Socialista de Catalunya. Va arribar a anar personalment al local de la Unió Socialista a demanar una papereta d'ingrés. Però llavors es va informar que l'Esquerra estava saturada de tantes eminències com té la Unió Socialista, a les quals cal donar pinso. Això va decidir el doctor Serra a ingressar a l'Esquerra. D'això se'n diu tenir conviccions.

I ara hauríem de preguntar si el doctor Serra creu que no té prou feina a la Universitat. Es un cas semblant al del senyor Pere Rossell. Un cas de vanitat. I sembla que un filòsof hauria de saber més que l'altra gent que n'han dit els seus col.legues de la vanitat.

Pobre doctor Serra! Només li faltava una mica més de tenebra al cervell.

* * *

El senyor Sunyol

El diputat a Corts per Barcelona-circunscripció de l'Esquerra Republicana, Sr. Sunyol i Garriga es troba greument malalt a la ciutat de Palma. A tot Mallorca hi ha un dol que espanta.

Tots els metges de l'Illa estan reunits en permanència al capçal del seu llit. Hi ha qui sosté que el senyor Sunyol té un atac de ciutadania esportiva i altres que pateix d'esport ciutadà. Els metges reserven el pronòstic.

El malalt té moments d'intens deliri, durant els quals crida, com un desesperat: Visca Catalunya! Visca la República! Visca el monopoli del sucre!

El senyor Macià ha telegrafiat dient que si el malalt empitjora li reservin un lloc a la presidència del dol i que facin formar les tropes i l'esquadra.

DESCONSIDERACIONS?

EL SR. GUBERN, CANDIDAT D'ACCIÓ CATALANA.

Cal reconèixer, com diem i demostrem en altres indrets d'aquest mateix número d'"El Considerat", que la Candidatura d'Acció Catalana és realment una candidatura de prestigis. El Sr. Gubern n'és un dels més destacats. El senyor Gubern, com deuen saber la majoria dels nostres lectors, i si no ho saben ja els ho diem, en els temps ja una mica reculats en què el C. N. R. feia en la nostra terra una política igualment confusionària i catastròfica que la que ara hi fa el Partit Catalanista Republicà, es distingí pels seus atacs a Prat de la Riba. Tan baixos foren aquests atacs que Prat de la Riba se n'arribà a amargar profundament. Per cert que en aquells dies, els Srs. Martí Esteve i Nicolau, ara companys de candidatura del Sr. Gubern, pogueren ésser testimonis presencials de l'amargura de Prat de la Riba. Maragall sortí al pas de l'escomesa vil i els intel·lectuals catalans es solidaritzaren amb Maragall i reteren a Prat de la Riba un homenatge de simpatia i adhesió, el fet més memorable del qual fou la reedició de "Nacionalitat Catalana".

Ara el Sr. Gubern va a la candidatura de la Confusió Catalana de bracet del Sr. Esteve i del Sr. Nicolau. No troba, Sr. ex-ministre, que això no es prou decorós? I vostè Sr. Martí Esteve, que va escriure als "Quaderns d'Estudi" aquella mediocre, però tanmateix fervorosa biografia de Prat de la Riba, en la qual execrava la figura del Sr. Gubern, no troba que ara tampoc no queda gaire bé?

UNA CONTROVERSIA

"El Considerat" només excepcionalment és amic de controvèrsies. L'excepcionalitat es presenta ara, pero, amb el cas colossal del Sr. Vilalta. És per això que "El Considerat" demana al regidor de l'Esquerra Sr. Vilalta, dia, hora i lloc per sostenir amb el dit regidor una controvèrsia sobre els següents punts:

1.er De la decència pública i privada dels regidors de l'Esquerra i concretament del Sr. Vilalta.

2.on Dels títols de legitimitat dels trajos que porten els regidors de l'Esquerra i concretament el Sr. Vilalta.

3.er Dels títols de legitimitat dels diners que porten a la cartera els regidors de l'Esquerra, clients assidus dels cabarets, i concretament en el cas del Sr. Vilalta.

EN SUFRAGI DELS MORTS

Al carrer de Sant Salvador n.° 57 hi ha un centre espiritista. En aquest centre espiritista el diumenge vinent hi haurà un Col·legi electoral. Sembla que la Junta de Cens no ha pogut evitar-ho. Però ara "El Considerat" no pot prescindir de considerar l'enorme perill que això representa per a la puresa del sufragi, perquè es evident que en aquest Col·legi els morts podran votar sense necessitat de la intervenció del partit radical.

CATALANISTES DE SEMPRE?

En el manifest de la Candidatura d'Acció Catalana, tan confusionari i olla com tot el que fa referència a aquest, diguem-ne, partit, hi ha un apartat que diu: "Catalanistes de sempre".

Permetran que "El Considerat" en dubti? A la Candidatura de la Confusió Catalana, hi ha un nom que representa al no-catalanisme, d'ençà de molts anys: Don Amadeu Hurtado. I hi ha el Sr. Gubern que representa tot el contrari del catalanisme: el catastrofisme.

Si voleu votar un partidari de les lleis laiques, voteu don Amadeu Hurtado. Si voleu votar un reaccionari en matèria social, voteu don Amadeu Hurtado.

Nosaltres fem vots per el ràpid restabliment del senyor Sunyol, però respectuosos com som de l'autoritat, declarem que si el senyor Macià no pogués anar a Mallorca a presidir els actes cívics a que fem referència ens semblaria que ens falta alguna cosa. Que tothom faci doncs el que ha de fer i Catalunya i avant!

TARES I NAFRES

Catalunya país d'experiments

Tenim, sembla, l'Autonomia, però, si passeu per aquests carrers i places quedareu astorats de la força amb que gravita encara, sobre Catalunya tot el pes mort, tot el bandolerisme més típic de la política espanyola. Fins quan, Catalunya, serà el camp abonat de totes les experincies, de totes les intrigues, de totes les aventures espanyoles?

Això, en efecte, s'ha omplenat de diputats gallecs, de diputats aragonesos, de diputats valencians, de parlamentaris murcians, de castellans i andalusos per predicar a les colònies respectives que han de votar la candidatura radical lerrouxista. Tota aquesta gent te àdhuc accés a la ràdio i entra i surt de tot arreu com en terra conquistada.

Lerroux i els lerrouxistes volen aprofitar les eleccions a l'organisme màxim català per posar dificultats a l'Azaña. Però què ens importen les baralles de Lerroux i d'Azaña? Si es volen barallar no podrien haver aprofitat alguna qüestió candent madrilenya o murciana? Si s'ho volen fer que s'ho facin, però que no facin servir la casa dels altres!

Catalunya té aquest destí tràgic, el de servir de conillet d'Indies de totes les experiències estranyes. Fa un any i mig que servim de camp d'experiment al redemptorisme alimentici de l'Esquerra. Durant trenta anys els polítics de Madrid ens han fet anar com han volgut, valguent-se de Lerroux i de l'Emiliano. Els sindicalistes ens han sotmés a una mena d'inquisició permanent i ens volen redimir costi el que costi, a trets, a base d'assassinats, considerant-nos com un instrument dúctil i manejable!

Quin dia podrem dir a tota aquesta morralla que fa molts anys que estem redimits i que s'han de buscar pobres en alguna altra banda?

Els catalans, mentrestant estem dividits, ens entredevorem, ens neguem mutuament el pa i la sal. Cada dia som més intel.ligents i piquem l'ullet d'una manera més perfeccionada.

Però és el que diu el senyor Nicolau d'Olwer a les mateixes vuit files de butaques que cada nit el van a sentir:

—No podem exposar el país a un moviment de pèndol massa ràpid...

L'especialitat en deportacions i presos governatius és de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

L'harmonia de les Esquerres Catalanes davant les eleccions al Parlament de Catalunya

Ara és l'hora de l'Esquerra—diuen—. L'hora de l'Esquerra vol dir, doncs: els escàndols municipals de Barcelona, la destrucció de l'economia agrària catalana, l'intolerable feixisme que sofrim, la presència d'un núvol d'elements indesitjables en la política nostrada, la política sectària antiliberal i anti-democràtica.

Ara és l'hora de l'Esquerra. Exacte!

Però els radicals venen i diuen:

—Es l'hora, en efecte, de l'Esquerra, però no pas d'aquesta, sinó la nostra...

Aquesta altre hora esquerrana vol dir, doncs: En Lerroux i l'Emiliano, el robatori organitzat a l'Ajuntament, el considerar que Catalunya és una terra conquistada, l'unitarisme castellà servit amb un plat republicà i democràtic, l'Ulled, En Giralt, En Serraclara, els mercats, En Matutano...

...Però el partit catalanista Republicà ve i diu:

—Es l'hora en efecte de l'Esquerra. Però no és l'hora ni d'aquesta darrera ni de l'altra. Es l'hora de la nostra esquerra i el demés són romanços...

—No, senyors—respon el Bloc Obrer i Camperol—vostès no són més que quatre senyors que enganyen el poble amb la capa de l'Esquerra. La vertadera esquerra som nosaltres.

—Dispensin!—salta En Danyans i Perjudicis—. Tot això són històries. No hi ha més esquerra que la nostra, i no hi ha més esquerrans que nosaltres.

—I cà!—fa En Velilla i els federals de tota la vida—. Què s'han cregut vostès? L'Esquerra és ací, i qui la vulgui prendre haurà de passar sobre el nostre cadàver.

I la Concentració Espanyola fa el mateix...

I el partit comunista de Catalunya igual...

I els demòcrates federals tres quartos del mateix...

I l'Aliança d'Extrema Esquerra amb el Partit Social Revolucionari té les mateixes pretensions...

I l'Estat Català no passaria per menys.

I ara ve EL CONSIDERAT i pregunta si es possible d'imaginar que els pocs esquerrans que queden a Catalunya de bona fe es podran estar, davant d'aquest galimaties, de votar a la Lliga...

UN ELECTOR

Aquest senyor que aquí veieu es feia passar per altre: S'havia atrevit a dir que era "El Considerat". Es per això que hem cuitat a posar-lo en evidència. "El Considerat" no té res a veure amb aquest senyor, com podreu comprobar.

Aquest senyor, però, a part la flaca que ha tingut, i que "El Considerat" li perdona de veres, després de desfet l'error, no és amb tot un mal senyor, ni es tampoc una persona en absolut desconsiderada ni desconsiderable. Aquest Sr. volia votar el Partit Catalanista Republicà, però després de pensar-s'hi uns quants dies i de dormir-hi unes quantes nits, no ho farà. Troba que per votar l'Hurtado o En Gubern, val més votar directament el partit lerrouxista; li sembla que equival al mateix i que és una cosa més clara i considerada. "El Considerat" no gosaria dir-li el contrari.

Idees d'El Considerat sobre la Guàrdia Civil

El Considerat creu que la Guàrdia Civil és quelcom bastant important per les següents raons:

Per defensar la propietat (concretament el latifundi) que a Balmanya (província de Lleida) té el senyor Macià.

Per defensar el monopoli del sucre, que és la base de la prosperitat i del benestar de la família Sunyol i Garriga.

Per defensar les vinyes que don Joan Casanoves, primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona posseeix a Sant Sadurní.

Per defensar els milions del senyor Hurtado i les seves participacions a les Companyies d'Aigues de Barcelona, Carburos metàl.lics, etc.

Per defensar la fortuna que el senyor Lluhí Rissech deixà al seu fill senyor Lluhí Vallescà.

Per defensar la considerable posició del senyor Casanelles, socialista, regidor de Barcelona i Conseller del Banc de la Propietat.

Per defensar l'ordre jurídic burgés base de la dotzena de milions que ha collit don Jaume Carner i Romeu, ministre d'Hisenda, en aquest país.

Per defensar els estatuts bancaris parafrasejats eloqüentment per don Pere Coromines Montanya.

Per tranquil.litzar a don Artemi Aiguader, germà de l'Alcalde de Barcelona.

Per donar impunitat a les ximpleries que diu i escriu don Antoni Rovira i Virgili.

Per mantenir la pròspera estabilització del despatx de don Lluís Companys.

Per fer més dolços els àpats que els senyors Macià i Gassol han fet a les propietats que el financier senyor Pella i Forgas posseeix a la Costa Brava.

Perquè els humils no s'acabin de morir de fam.

Perquè el senyor Serra Hunter pugui continuar fent els gegants filosòfics i il.lustrats.

(La llista continuarà en números successius. Els agradarà)

UNA VIDA ANTI-HEROICA

Les variacions de don Amadeu

Ara els anem a presentar, senyors, aquesta eminència que es diu don Amadeu Hurtado. No els el presentarem com un exemple, perquè si tothom fés com don Amadeu no tindriem República, ni autonomia, ni res que s'hi assembli.

Don Amadeu és l'encarnació típica de l'anti-heroi, la negació de l'entusiasme i de la fe, qualitats que El Considerat, per considerat que sigui, no pot recomanar als seus lectors. El senyor Esteve, que és el nostre Sant Patró, no té res a veure amb les virtuts casolanes de don Amadeu. El senyor Esteve va fer la ciutat i tenia unes idees molt clares dels homes i de la política. Don Amadeu no ha construït res, ni construirà res.

Però sí que veiem arribada l'hora de presentar don Amadeu Hurtado com a Sant patró contra els desastres, cremes i calamitats. Quan veieu que don Amadeu se'n va d'un lloc, que dimiteix algun càrrec o es retira a remugar a domicili, penseu que en passarà alguna de grossa. Perquè ja ho hem dit—don Amadeu és el tipus perfecte de l'anti-heroi, i amb això no volem pas dir que don Amadeu sigui un covard. Això, no. Si li trepitjen la dignitat dóna la cara i amb tota honra.

Una ràpida biografia de don Amadeu demostraria que tenim raó de presentar-lo com l'encarnació de l'anti-heroi. Don Amadeu Hurtado, quan encara no li deien "don" era anarquista. Perquè heu de saber que don Amadeu és dels temps d'En Pere Pastera i fet i pastat com ell, encara que ell faci córrer a cau d'orella que ell és un home de talent i En Pere Pastera un ximplet. Doncs bé, quan el senyor Pere Coromines era l'anarquista més gros de Barcelona i casava anarquistes amb un senzill sermó acompanyat d'alguna llagrimeta, don Amadeu també era anarquista. Però el senyor Pere Coromines en va ésser massa temps i va poder anar a Montjuïc i ésser condemnat a mort, mentre que don Amadeu va ensumar que tot alló acabaria malament i va donar-se de baixa de l'anarquisme per dedicar-se a ésser un ciutadà exemplar i un dignissim advocat. Un cop millorada la seva situació econòmica, don Amadeu va donar proves d'ésser un home d'idees fondament conservadores, un francòfil com una casa, un home considerat, si no considerable.

Una casualitat el va portar al Congrés en temps de la Solidaritat. Però a les Corts va fer un discurs que no va produir tan bon efecte com els que feia als anarquistes del Clot, i a conseqüència d'aquest desengany i, veient que tota aquella agitació no era natural, es va retirar a la vida privada.

Com que llegeix "Le Temps" quotidianament, es va anar formant cada dia més francòfil, i li va augmentar l'afició a la política. De tota aquesta gran afició no en quedarà res, i és una llàstima, perquè don Amadeu podria evidenciar que es capaç de fer un llibre amb més fum que lletres.

A les acaballes de la Dictadura va fundar el "Mirador" que li havia de servir de miranda i d'aparador de la seva persona. En els editorials de "Mirador", don Amadeu ha demostrat que continua tenint les mateixes idees que En Pere Pastera. Tothom recorda que "Mirador" va passar de la nebulosa més caòtica cap a les idees clares de la Lliga Regionalista i al cambonisme més enternidor. I mentre el senyor Macià feia el Quixot, "Mirador" es dedicava a tirar-li galledes d'aigua fresca.

Durant la Dictadura, don Amadeu fou elegit president del Col.legi d'Advocats, però va sospitar que hi hauria bugada amb les autoritats i va dimitir. Don Raimond d'Abadal s'encarregà de liquidar dignament la qüestió entre el Col.legi d'Advocats i les autoritats de la Dictadura i sabé anar a la presó i a l'exili amb els seus companys. Entretant, don Amadeu s'havia retirat altra vegada a domicili.

Quan la monarquia agonitzava, don Amadeu, que era molt amic de don José Ortega Gasset, era partidari de donar una injecció d'homes nous a la monarquia. Preconitzava una participació ministerial més intensa de la Lliga, i ell i don Santiago Alba havien acceptat l'honor d'ésser ministres de la monarquia. Però la combinació va fallar i don Amadeu no pogué ésser ministre. El senyor J. Ortega i Gasset va retreure aquesta historieta de don Amadeu al Congrés.

Proclamada la República, don Amadeu es va tornar d'un macianisme que commovia tothom. I a títol d'eminència gris, fou nomenat conseller de la Generalitat i més tard fou elegit diputat a Corts. El seu treball d'intriga va arribar a exasperar els homes de l'Esquerra. Se n'anava a tot arreu de Madrid a dir que els de l'Esquerra són uns infeliços, que no saben llegir ni escriure i que ell els feia tota la feina delicada. Al Palace es feia molta broma amb les insinuacions malèvoles de don Amadeu, molta broma a les costelles dels diputats de la minoria catalana i del propi don Amadeu. Les seves gestions sobre la part financiera de l'Estatut foren tan poc afortunades, els seus càlculs tan equivocats, que el prestigi d'En Pere Pastera va créixer d'una manera prodigiosa. Totes aquestes històries varen determinar una situació de violència entre l'Esquerra i don Amadeu. I veient que l'Esquerra no el ficava a la seva candidatura va decidir prestar el seu valuós ajut als d'Acció Catalana, de la qual havia malparlat des de l'any 1922. I ha estat don Amadeu qui ha decidit els d'Acció Catalana a donar aquesta gran batalla que dilluns farà riure tothom.

Amb tot i això, seria inexacte que el lector cregués que don Amadeu ha renyit amb el senyor Macià. Continuen essent molt bons amics, i ha estat obra d'ell que a la candidatura de la Confusió Catalana hi hagués una ratlla en blanc per a posar-hi el nom del senyor Macià.

Ara, don Amadeu, és azanyista i macianista. La única cosa que don Amadeu no ha estat mai és catalanista. Recordeu que l'antiga "Publicidad" en els temps que hi intervenia don Amadeu, era essencialment articatalanista i partidària que Espanya entrés en guerra amb els aliats. Es que llavors, don Amadeu, servia els interessos del naviler senyor Tayà, al qual va abandonar quan va sospitar que el naviler perdria les naus.

Aquesta és, en línies generals, la vida anti-heròica de don Amadeu. Idees clares ni una. Però el que és admirable en don Amadeu és aquest do de fugir de la crema abans de calar-se foc. Entesos?

Aquestes eleccions hauran estat l'únic acte valent de don Amadeu. L'ha mogut el despit, la por de quedar aniquilat i ridiculitzat. En sa vida no s'havia bellugat cap vegada. El que el mou ara és una posició negativa. Pobre don Amadeu!

PER FER MEMORIA

Don Amadeu Hurtado i Miró fou anomenat Degà del Col.legi d'Advocats de Barcelona el 5 de juny de 1922.

El Govern Civil (Milans del Bosch), va requerir el Col.legi perquè fes les guies en castellà el 18 de gener de 1924. El 15 d'abril del mateix any Milans del Bosch insistí en la mateixa arbitrarietat.

El 26 d'abril de l'any a què al.ludim la Junta de Govern dimití totalment i convocà una Junta general. La Junta general, reunida el 10 de maig acordà resistir el manament abusiu del Govern civil.

El 17 de maig, o sigui 7 dies després, el degà Sr. Hurtado dimití el seu càrrec per ocupacions—al.legà—extra professionals.

El 2 de juny fou elegit degà el senyor Abadal.

El 6 de juny foren imposades les conegudíssimes penyores pel Govern civil.

El senyor Abadal i els seus companys de Junta foren separats del seu càrreg per R. O. de 5 de maig de 1926. Foren empresonats el dia 18 i més tard exilats.

Al senyor Hurtado no li corresponia cessar en el càrrec fins a l'any 1925, i per tant, la seva dimisió fou presentada més d'un any abans del temps reglamentari.

Posteriorment, ja en temps del primer govern Berenguer, Alba, sortint de la famosa conferència de l'"Hotel Meurice" amb el rei oferí sengles carteres als senyors Hurtado i Carner. Ambdós, en principi, acceptaren.

Posteriorment encara, quan un ximplet que visqué a plom durant la monarquia —don Josep Ortega i Gasset—es cansà d'estar bé i es feu republicà, Hurtado féu tot el que sapigué per dissuadir-lo de publicar els articles que donà a la premsa del senyor Urgoiti, que com tothom sap tractà posteriorment de suicidar-se per un excés d'eufòrnia republicana. Hurtado no cregué amb la República fins que fou elegit diputat republicà.

I així anem tirant.

El prestigi mític de la Candidatura d'Acció Catalana

(Ve de la primera pàgina)

ció de Acción Republicana a Catalunya han cregut oportú no presentar candidatura i recomanar la del senyor Nicolau. Així ha premiat el senyor Azaña l'home que va votar i defensar l'article 26 de la Constitució, l'home que ha fet marxar d'Acció Catalana els Anguera, els Bofill i tot el sector que no estava disposat a plantejar aquesta lluita sorda de la qüestió religiosa. I, naturalment, quan n'han estat fora els catalanistes de tota la vida, expulsats pel senyor Nicolau—que no volem negar que també és catalanista de tota la vida. però que ara ja és més azanyista que catalanista—ha arribat l'hora que l'ambiciosa mediocritat del senyor Martí Esteve obris la porta del partit a un home que no ha estat mai catalanista: don Amadeu Hurtado.

Aquesta és la candidatura d'Acció Catalana. Votar-la equival a votar l'olla i el senyor Macià. Equival a donar el vot per assegurar el triomf del lerrouxisme. La candidatura dels despitats no pot conduir a res més que a la catàstrofe.

El Sr. Hurtado ja ho sap que perdrà, però ell es treballa l'Ambaixada de París.

Durant la guerra, el Sr. Hurtado era partidari de la intervenció d'Espanya i dels grans navilers... quan aquests feien diners.

La ètica d'un politicàs dels nostres temps

Com saben els lectors de "La Publicitat", el senyor Rovira i Virgili no es cansa de recomanar per a la propera lluita electoral, altesa de mires, elevació espiritual i civisme. sobretot civisme.

D'ençà que el senyor Rovira i Virgili ha ingressat airosament a l'Esquerra, ha accentuat encara aquestes recomanacions, sempre lloables — consti bé — al nòstre criteri.

El que ja no saben els lectors de "La Publicitat"—i podria ésser que "La Publicitat" mateixa tampoc no ho sabés—, és que el senyor Rovira i Virgili, candidat de l'Esquerra per Tarragona i editorialista del diari de la moribunda Acció Catalana, s'arrossega pel seu districte predicant amb el mateix lèxic i la mateixa mentalitat que el senyor Companys i el senyor Grau Jassans: "La terra pel que la treballa": heus ací el seu tòpic d'ara, sense oblidar-se tampoc de tot alló dels humils i dels germans.

Ens oblidàvem de dir que al senyor Rovira no li cau la cara de vergonya.

Carta de l'humil 13033 al seu protector

(*Aquesta carta fou oblidada per un Conseller de la Generalitat sobre una taula del "Suís" i recollida per un redactor d'*El Considerat, *que la publica per contribuir a l'història del país*).

"Sr. D. Francesc Macià.

Barcelona.

Il.lustre president i Avi de tots plegats: Li escric aquestes quatre ratlles per fer acte de presència i per agrair-li els favors enormes que ha fet a tots els humils catalans. D'ençà que vostè governa, tan ben secundat pels companys de causa Srs. Serra i Moret i Xirau, nosaltres som més humils que mai i això ens causa una satisfacció tan forta que no havem anat mai de la vida a prendre cafè amb el cap tant alt. Vostè ens ha fet humils i ens ha donat consciència de la nostra humilitat. Jo feia fins fa uns mesos sis jornals, ara en faig quatre; la dona no havia tingut mai tantes dificultats com ara a l'hora d'anar a plaça; els nois tenien molt més treball que el que ara tenen... Ja compendrà, però, que a nosaltres conscients, això no ens diu res perquè sabem anar al gra. A nosaltres el que ens satisfà és cultivar la nostra humilitat i haver trobat en vosté un defensor entusiasta de les nostres necessitats. Vostè és un home i un polític honrat. Ens ha promés donar-nos a tots un hortet i una caseta i instaurar la justícia a tot el país. Si li hagués d'ésser franc li hauria de dir que per ara no hem vist res de tot això i fins recordar-li que hi ha molta gent que creu que això és el timo dels perdigons. No cal dir-li però, que per nosaltres humils, l'intenció basta, i que amb el seu bon cor ens considerem prou pagats. Vostès que viuen en mig de les pompes dels càrrecs, no podran mai sentir la satisfacció que produeix sentir-se humil, tenir gana i no poder-se-la fer passar. Si la Lliga guanya i tot s'arregla tindrem una gran desil.lusió. Aquests financiers són capaços de tot, concupiscents i desvergonyits com són: són fins i tot capaços de tornar-nos a fer sentir el seu infecte benestar.

I dit això, li proposo una cosa, i li proposo que tots els humils de Catalunya, li retem l'homenatge que la misèria cultivada i agraïda deu al seu autor venerable. Aquest homenatge, nosaltres li devem i vostè se'l mereix com dintre d'una esfera més modesta se'l mereixen els ilustres companys de causa senyors Companys i Aragai. Això són homes i el demés són les sangoneres de l'humanitat.

Els números de l'homenatge ja els assenyalaran vostès mateixos. La qüestió és que el senyor Gassol pugui fer un bon discurset i vostè tingui una bona tarda i ens faci plorar a tots i ens faci sentir l'emoció de l'història que vivim. (Això de l'història és vertaderament important).

I dit això, només hem cal dir-li de tot cor una cosa: que Déu us conservi molts anys pel bé de la misèria cultivada i agraïda i perquè els humils facin forat.

Lliberat Ponsatí i Atmetlla,
Paleta. Sans."

Entre l'amo Sunyol i el mosso Bernades

Excel.lent la campanya de "La Publicitat" sobre els escàndols municipals, encara que el senyor Aymamí Baudina no sigui l'home més indicat per fer campanyes d'aquesta mena, perquè li manca el que sobre en moltes pàgines d'aquest diari: malícia. Si no ha servit per a res més aquesta campanya, hauria demostrat d'una manera aclaparadora que el senyor Aymamí és capaç de passejar-se pel carrer amb un lliri a la mà. Perquè, mireu que passar-se a l'Esquerra mentre durava la campanya és una facècia que potser no s'hauria acudit a cap periodista del món.

Senyor Aymamí i Baudina: Us creiem un home honest, però ja deveu saber que la muller del cèsar ha d'ésser honrada i semblar-ho. Us heu passat al vostre adversari amb una innocència que ha deslligat totes les males llengües. Aquests són els guanys que per la vostra inconsciència, heu fet en aquest afer.

I ara, senyor Aymamí, com que us creiem un home de recta intenció, us donarem un consell utilíssim. En política no feu mai cas de les suggestions del senyor Sunyol i Garriga, ni del que faci el senyor Bernades. El senyor Sunyol, ja us en haureu adonat, és un home molt poc considerable i té un mal molt gros, que és el de veure la política com un negociant, sense que això vulgui dir que de la política en faci un negoci. El senyor Sunyol us convertirà en dòcil instrument dels seus plans i de la seva vanitat de noi de casa bona que necessita l'important.

Abans al senyor Bernades, no us l'escoltaveu gaire. Es un instrument conscient del senyor Sunyol, i viu devorat per l'afany d'ésser regidor i per tota mena de concupiscències i desitjos de benestar material, concupiscències del diner i de la carn.

I ara, senyor Aymamí, procureu fer el mort durant molt temps. Hi ha bunyols que es paguen. I consti que us considerem un innocentàs.

C.

Llegiu tots els divendres

EL CONSIDERAT

Setmanari polític i social

Preu: 20 ctms.

ULTIMA HORA

Compareix la perssona d'El Considerat

Aquest és el nostre home: "El Considerat" autèntic. Ha comparegut a última hora i no ha tingut temps d'enfilar-se fins a la capçalera d'aquest primer número. Ens havia cedit el nom generosament, però ell, la persona, ha fet una mica tard. El Considerat demana, una vegada més, consideració.

També voldria dir-vos que si ell hagués arribat més d'hora, tot aquest primer número del seu periòdic hauria anat una mica més bé. Voldreu tenir-li en compte aquesta bona voluntat? "El Considerat" us promet estar, d'ara endavant, present sempre a les tasques de confecció del setmanari. No us sembla que no podrà fallar res?

Nebots López Robert i Cia., Nou de la Rambla, 63

L'AUCA DE L'ESQUERRA

L' Esquerra Republicana
és el partit de la gana.

Un dia es va convocar
davant l'armari del pa.

I van fer les eleccions
amagant les intencions.

Amb un posat bondadós
cantaven «Els Segadors».

«Al lladre pena de mort».
exclamaven tots a chor.

I ara són al Consistori
i s'atipen amb desori.

I a la Generalitat
també saben omplí el plat.

El «Juanitu» Casanoves
té la gracia per arrobes.

Perxò el cap dels esquerrans
sempre té un «cuento» entre mans.

I després quan intervé
confon la a amb la b.

En Pere Comas Calvet
sempre ha estat revingudet.

I d'ençà que és a Cultura
la panxa no se li atura.

El senyô Armengol de Llano
té un aire murri i gitano.

I és tan lleuger l'Armengol
que pot anar ben bé sol.

I sol l'Armengol de Llano
guanyaria *l'Emiliano*.

Encara entre els regidors
hi ha qui guanyaria els dos.

Es en Bertran de Quintana
criat a l'Americana.

Té una tècnica senzilla
apresa d'en Panxo Villa.

Amb tals notabilitats
són àngels els «sancionats».

Sants del cel i Serafins
amb modestos «violins».

El dos germans Aiguadés
són gent de tots els diners.

Però se n'emporta el premi
el petit que es diu Artemi.

L'altre radiant de cara
viu arrapat a la vara.

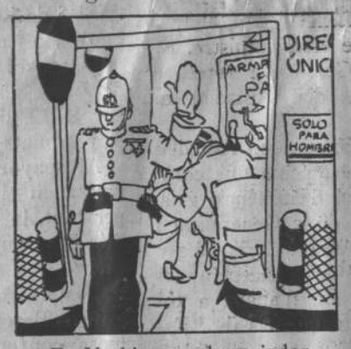
En Casanoves i en Comes
li gastaven moltes bromes.

A l'àpat van de bracet
amb en Giralt i l'Ulled.

I mentrestant suca i tria
el senyor Santamaria.

En Vachier en el menjador
ha trobat la direcció.

En Lluhi estarrufa el nas
i ensuma que ensumaràs.

En Campalans i els Xiraus
van fent els seus marramaus.

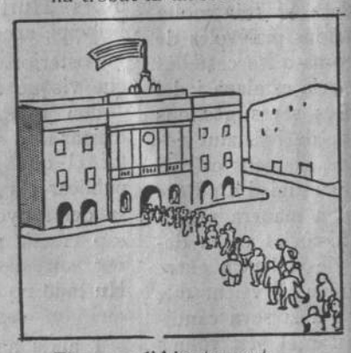
En Companys i l'Aragay
tenen por dels de la Fai.

Però no es distreuen gaire
i munyen el rabassaire.

Hi ha muntada una oficina
per dar càrrecs amb propina.

Fiquen a l'Ajuntament
escrivents de cent en cent.

Accepten retribucions
dels venedors de melons.

Als que venen carn de toro
els fan dar l'oro i el moro.

Van saltant desesperats
per les taules dels mercats.

Els reben les carniceres
amb educades maneres.

En el despatx de les cèdules
afaiten persones crèdules.

I a repel els han deixat
amb l'impost d'inquilinat.

Un dia hi havia cua
per gratar la *plus valua*.

Veient com tallen el pa
tothom es vol fê esquerrà.

Fins els d'Acció Catalana
que són gent molt tarambana.

Cançats d'anar cul per terra
s'ofereixen a l'Esquerra.

Però l'Esquerra els ha dit
que se n'entornin al llit.

Sota el llit hi ha unes sabates
que són d'en Bofill i Mates.

L'Esquerra no vol ningú
a menjar-s'ho cuit o cru.

Però vénen eleccions
i potser hi haurà raons.

Perquè el poble ja en té prou
d'això que li amaguin l'ou.

9.fol
05(46.711 Bar) Con.